

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové, ve věci

žalobkyně:

V. P.

proti

žalovanému:

Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023

bytem Na Poříčním Právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/76258-919, sp. zn. SZ/MPSV-2018/70354-919,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně je invalidní (invalidita prvního stupně), vdova, bez vyživovací povinnosti, pracuje 20 hodin v týdnu v chráněné dílně. Dlouhodobě pobírá příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení jí byl přiznán od února 2018. Od září roku 2014 žalobkyně bydlí v domě J. D. na adrese S. č. p. X, M. T.
2. Dne 28. 2. 2018 žalobkyně požádala Úřad práce ČR o mimořádnou peněžitou pomoc na úhradu nezbytného výdaje – peněžitě jistoty (ve smyslu § 2254 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále též „občanský zákoník“) ve výši 5.600,- Kč, k jejíž úhradě se zavázala v nájemní smlouvě ze dne 1. 2. 2018, a to ve lhůtě do

„května 2018“. K žádosti žalobkyně přiložila smlouvu o nájmu části domu uzavřenou dne 1. 2. 2018 s J. D., nar. X, bytem S. X, M. T., jakožto pronajímatelem. Na základě této nájemní smlouvy je žalobkyně oprávněna užívat část domu čp. X v S., M. T. Konkrétně je žalobkyně oprávněna „výlučně“ užívat ložnici (22 m²), kuchyň (22 m²) a „společně“ s pronajímatelem též chodby (18 m²) a koupelnu (14 m²). Za užívání výše popsané části domu se žalobkyně zavázala zaplatit J. D. nájemné ve výši 2.800,- Kč/měsíc a dále na úhradu nákladů na služby poskytované s užíváním části domu částku 2.795,- Kč/měsíc (elektrina 1.145,- Kč/měsíc, voda 400,- Kč/měsíc, dřevo 1.250,- Kč/měsíc), celkem tedy 5.595,- Kč/měsíc. Současně se žalobkyně zavázala „dát“ pronajímateli peněžitou jistotu, že zaplatí nájemné a splní jiné povinnosti vyplývající z nájmu, ve výši 5.600,- Kč. Jistotu měla „dát“ žalobkyně pronajímateli nejpozději do konce měsíce května roku 2018.

3. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/76258-919, sp. zn. SZ/MPSV-2018/70354-919, ve spojení s rozhodnutím Úřadu práce ČR ze dne 22. 3. 2018, č. j. 6429/2018/MTR, sp. zn. UP/28249/2018/HN, byla žádost žalobkyně zamítnuta s tím, že výdaj na zaplacení jistoty (dále též „kauce“) nelze v projednávané věci považovat za nezbytný výdaj, neboť žalobkyně užívá předmětnou nemovitost společně s J. D. již od září roku 2014, avšak až nyní (únor 2018) je uzavírána písemná nájemní smlouva a je požadováno nájemné, dosud žalobkyně pouze hradila část nákladů na služby poskytované s užíváním části domu (viz bod V. 2. nájemní smlouvy ze dne 1. 2. 2018), přičemž její platební kázeň byla dobrá. To svědčí o nadstandardních (resp. důvěrných a vzájemně výhodných) vztazích mezi žalobkyní a pronajímatelem. Za těchto okolností nelze dle správních orgánů hodnotit dohodu (ujednání) o kauci jinak než jako nadbytečnou. O tom, že výdaj na zaplacení předmětné kauce není nezbytný, svědčí i to, že pronajímatel zjevně nepodmiňuje existenci nájemního vztahu úhradou kauce (žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány netvrdila, že by nezaplacení kauce vedlo ke ztrátě bydlení, resp. k vypovězení právě uzavřené nájemní smlouvy). I kdyby však bylo možno výdaj na úhradu kauce považovat v projednávané věci za výdaj nezbytný, nelze přehlížet, že žalobkyně není z hlediska příjmového odkázána pouze na dávky pomoci v hmotné nouzi, ale že má též stálý příjem ze závislé činnosti, a tudíž i možnost naspořit si částku na úhradu předmětné kauce, zvláště když na zaplacení kauce měla žalobkyně tři měsíce. Nejde tak o situaci nenadálou a mimořádnou, kterou by nebylo možno vyřešit bez mimořádné peněžité pomoci.
4. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [absentují důvody výroku rozhodnutí, žalovaný nereagoval na všechny dílčí námitky žalobkyně, odůvodnění obsahuje dílčí nepřesné závěry (např. není pravda, že by dům čp. X v S. žalobkyně užívala od září roku 2014 do listopadu 2017 bez právního důvodu, že by platila zálohy na úhradu nákladů na služby poskytované s užíváním části domu či že by existovalo v M. T. výhodnější bydlení než její současné)], resp. dokonce nicotné. Vzdor uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyně zjevně pochopila důvody, které správní orgány vedly k zamítnutí její žádosti, přičemž jim v žalobě vytýkala, že při posuzování nezbytnosti výdaje (prostředků na kauci) zneužily správní uvážení, neboť „kauce je dle jejího názoru vždy užitečný nástroj“, jelikož „každý nájemce se může dostat do platební neschopnosti, a tím i do platební nekázně“, přičemž „není tajemství, že je vůči ní vedena exekuce“. Mimořádná peněžitá pomoc na úhradu nezbytného výdaje (kauce) jí proto měla být přiznána. Jelikož se tak nestalo, bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem, a proto

by soud měl žalobou napadené rozhodnutí (popř. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) zrušit.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, jemuž soud za pravdu nedal) vyhodnotil námitky žalobkyně jako liché, odkázal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru nejen věcně správné, ale též zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předně je nutno odmítnout tvrzení žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí – k těm srov. bod 19 tohoto rozsudku) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. Ostatně není možno zapomínat na to, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by iracionální (a bylo by ryzím formalismem) rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem. Dle ustálené judikatury proto správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že rozhodnutí správního orgánu je po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, 6 As 302/2016 - 33, bod 25). Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48 (bod 18), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné*“ (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 - 123, bod 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 - 39, bod 15, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7, z poslední doby pak zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 - 30).
8. S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům správních soudů je tedy nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je. Bylo by nepochybně možné

si představit individuální správní akt s podrobnějším a výstižnějším odůvodněním, podstatné však je, že úvaha, o kterou je opřen výrok žalobou napadeného rozhodnutí, je z jeho odůvodnění seznatelná (viz body 16 až 18 tohoto rozsudku).

9. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani to, že žalovaný nereagoval na všechny argumenty žalobkyně obsažené v odvolání, neboť vzdor tomu, že je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, či rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 – 76, bod 8)], případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní [což soustavně připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (odstavec 4 odůvodnění), usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 (odstavec 5 odůvodnění), usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 (odstavec 6 odůvodnění), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, etc.]] - tzn., že na námitky účastníka řízení lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [tento právní názor akceptoval opakovaně i Nejvyšší správní soud – viz např. rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 2 Afs 290/2017 – 32, bod 48, ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2 Afs 345/2017 – 35, bod 38, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 – 38, bod 21, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64, bod 61, ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37, ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55, etc.]. Implicitně lze vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (k tomu srov. z poslední doby např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62).
10. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně prezentoval závěr, který vylučoval závěry předkládané žalobkyní. V kontextu nyní projednávané věci lze takový postup žalovaného akceptovat.
11. Již vůbec pak nelze považovat žalobou napadené rozhodnutí za nicotné. Podle § 77 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Sousloví „nelze vůbec považovat“, zvláště pak slovo „vůbec“ v něm užitě, mající zde zesilující význam, naznačuje více než zřetelně, že vada způsobující nicotnost musí mít takovou povahu a intenzitu, že z aktu, který se na první zběžný pohled může jevit jako správní rozhodnutí, činí něco, co by za správní rozhodnutí nemělo být v žádném případě považováno. Musí tedy jít o vadu takřikajíc „do nebe volající“. V tomto smyslu je třeba vykládat i jednotlivé položky demonstrativního výčtu v § 77 odst. 1 správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 183/2018 – 26, bod 18). Opět je na první pohled zjevné, že žalobou napadené rozhodnutí nicotné není.

12. Nyní k meritu věci.

13. Podle § 2 odst. 5 písm. a) zák. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.
14. Mimořádná okamžitá pomoc, jak plyne ze samotného jazykového výkladu tohoto pojmu, je dávkou jednorázovou pro osoby ocitající se v takové mimořádné situaci, která vyžaduje okamžitou pomoc, ať už peněžitou či věcnou. Prostřednictvím mimořádné okamžité pomoci tak může být poskytnuta pomoc v situacích nepříznivého a mimořádného charakteru, kdy není osoba v hmotné nouzi, ale je jí vhodné bezprostředně poskytnout pomoc, což však nevylučuje, aby tato pomoc byla poskytnuta též osobě pobírající příspěvek na živobytí a v hmotné nouzi se již nacházející. Mimořádná okamžitá pomoc je fakultativní dávkou, nikoli dávkou nárokovou (s výjimkou případu osoby, jíž hrozí vážná újma na zdraví), u které není stanovena pevná hranice příjmu. Úřad práce rovněž zvažuje, zda je jednorázový výdaj pro žadatele nezbytný a zda celkové sociální a majetkové poměry rodiny neumožňují situaci řešit (částečně) vlastními silami (srov. např. stanovisko Veřejného ochránce práv ve věci sp. zn. 5688/2017/VOP). Záleží tedy na správní úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda a v jaké výši tuto dávku poskytne (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 126/2010 – 70).
15. Soudní přezkum uvážení správního orgánu je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s. ř. s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt). Soud nemůže nahradit úvahu správního orgánu úvahou vlastní. Soud může pouze zkoumat, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. § 78 odst. 1 větu druhou s. ř. s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v nyní projednávaném případě neshledal.
16. Správní orgány obou stupňů zcela správně poukázaly na to, že žalobkyně užívá předmětnou nemovitost společně s pronajímatelem již od září roku 2014 (dokonce společně užívají i koupelnu), avšak až nyní (únor 2018) je uzavírána písemná nájemní smlouva a je požadováno nájemné, dosud žalobkyně pouze hradila část nákladů na služby spojené s užíváním domu (viz bod V. 2. nájemní smlouvy ze dne 1. 2. 2018), přičemž její platební kázeň byla dobrá (nebylo též tvrzeno, že by žalobkyně na majetku J. D. v minulosti způsobila škodu). Výše uvedené skutečně svědčí o nadstandardních vztazích mezi žalobkyní a pronajímatelem, resp. o existenci vzájemné důvěry. Za těchto okolností nelze hodnotit jako excesivní závěr správních orgánů, že není nezbytné splnění povinností vyplývajících z nájmu zajišťovat kaucí, resp. že výdaj na zaplacení předmětné kauce není nezbytný. Ostatně žalobkyně v žalobě ani před správními orgány netvrdila, že v případě nezaplacení jistoty pronajímatel nájemní smlouvu vypoví. Nelze též nevidět, že předmětná nájemní smlouva je pro pronajímatele výhodná, neboť by ve svém (nikoliv novém) domě na periferii města M. T. v současné době jen stěží pronajal jiné osobě dva pokoje (kuchyň,

ložnici) bez samostatného vstupu a koupelny za částku 2.800,-- Kč měsíčně (bez nákladů na služby spojené s užíváním části domu).

17. S žalobkyní nelze souhlasit ani v tom, že „*kauce je vždy užitečný nástroj*“, neboť „*každý nájemce se může dostat do platební neschopnosti, a tím i do platební nekázně*“. Jednak ujednání o jistotě (kauci) není obligatorní obsahovou náležitostí nájemní smlouvy, jednak žalobkyně přehlíží, že v odůvodněných případech, zejména tam, kde hrozí ztráta bydlení z důvodu platební nekázně nájemce, lze doplatek na bydlení vyplácet bez souhlasu příjemce přímou úhradou na účet pronajímatele nebo poskytovatele služeb nebo energií (§ 42 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Taktéž příspěvek na bydlení nebo jeho část lze použít bez souhlasu příjemce k přímé úhradě nákladů na bydlení, a to tak, že plátce příspěvku jej poukazuje pronajímateli nebo poskytovateli služeb nebo poskytovateli energií (§ 59 odst. 7 zák. č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů). I bez využití kauce tedy je možno zajistit zaplacení nájmu a služeb spojených s užíváním domu pronajímateli. Není přitom rozhodné, že je „*proti žalobkyni vedena exekuce*“, neboť dávky pomoci v hmotné nouzi i příspěvek na bydlení - na rozdíl od kauce samotné (příkazání pohledávky) - nepodléhají výkonu rozhodnutí (srov. § 317 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 48 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi, § 72a odst. 2 zák. č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů).
18. Dále je podstatné to, že žalobkyně v žalobě nezpochybnila druhý z důvodů, pro který byla žádost žalobkyně zamítnuta (a který by obstál jako důvod pro zamítnutí žádosti sám o sobě), když nijak nevyvracela závěr žalovaného, že z hlediska příjmového není odkázána pouze na dávky pomoci v hmotné nouzi, ale že má též stálý příjem ze závislé činnosti, a tudíž i možnost naspořit si částku na úhradu předmětné kauce, zvláště když na zaplacení kauce měla tři měsíce. Dle žalovaného tak nejde o situaci nenadálou a mimořádnou, kterou by nebylo možno vyřešit vlastními silami bez mimořádné peněžité pomoci (strana 6 žalobou napadeného rozhodnutí - předposlední odstavec).
19. Žalobkyně má pravdu pouze v tom, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nepřesně uvedl, že žalobkyně žila v domě čp. X od října 2014 do listopadu 2017 „*bez právního titulu*“ (ve skutečnosti zde právní titul byl, nebyla však předložena smlouva v písemné formě, teprve 1. 1. 2017 byla sepsána „*smlouva o výpůjčce části domu s částečnou úhradou služeb*“), a že nepřesně hovořil o zálohách na úhradu nákladů na služby poskytované s užíváním části domu (neboť byl sjednán paušál). Tyto dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však neměly vliv na správnost závěrů popsanych sub 16 a 18 (k dílčím nedostatkům odůvodnění rozhodnutí srov. též bod 7 tohoto rozsudku). Stejně tak jsou z hlediska nosných důvodů žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní úvahy správního orgánu prvního stupně o výhodnosti současného bydlení pro žalobkyni. Nad rámec nutného odůvodnění lze však dodat, že pokud by současný pronajímatel nadále stupňoval své požadavky spojené s nájmem dvou místností (v nikoliv novém domě na okraji města) o výměře 44 m² za 2.800,-- Kč/měsíc (výměru společně užívané chodby a společně užívané koupelny nelze při srovnávání s nájemným za tzv. samostatné byty zohledňovat), bylo by legitimní po žalobkyni požadovat, aby se pokusila získat např. městský byt, když např. město M. T. měla v době rozhodování žalovaného k dispozici celkem 331 bytových jednotek a sazby nájemného činily 58 až 62 korun za metr čtvereční (zdroj: https://svitavsky.denik.cz/zpravy_region/mestskych-bytu-je-malo-a-nove-se-nestavi-20180618.html).

20. Lze tedy uzavřít, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
21. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. března 2019

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu